

מריוון פוקס

"וַיְהִיא בָּעֵנִים עֲצֹמוֹת" - ציור מבויים.

הגדריה במרכזה לאמנוויות
גבعت חביבה (1998)

מריוון פוקס מציררת בצבע שמן על בדים בגודלים שונים ובצבע מים ופחם על ניירות קטנים, באוטה תשומות-halb ומידת החתומה. ציור המתאפיין כריאליסטי בעיקרו, ציור קפדי, המוניך יחס שווה לדמות הנשית שבמרכזו ולרקע האורנמנטי - קישוטי השיך למיליה של הדמות, חלק בלתי ניתן להפרדה.

על פני הציור הקיטשי כמעט - מורות האמנית שכבת שעווה שגורמת לו להתיישן באחת, לעבור לכארה, מתמורפה לחומר ולמן אחר. זהו כבר לא אותו הציור הרגשי שהיה קודם לכן, אלא תuzione ישנה, מהויה, בעלת ערך מעצם העובדה שהיא שרדה בכל התהילכים הקשים שעברו עליה. ואמנם, חלק לא קטן מהיצירות שעוברות את התהילך, לא עומדות בו, ונכחוזו.

ה"פרימיטיס" הקולנועיים לכארה, "מתקתקים" בקצב מהיר תמונה אחר תמונה כשഫוזות כמעט זהות, אולם, גוון-הצבע והפוקוס משתנים, כאלו צלמו כל אחת דרך עדשת פילטר שונה. הציור מボסס בעיקרו על צילום מבויים והוא משמר את הבסיס המבויים עם העברתו לשפה השונה.

"וַיְהִיא בָּעֵנִים עֲצֹמוֹת" - מציג בפני הצופה מקבץ מבזקים של דימויים בمعالם שבמרכזו דמות אישה. בהקבץ אחד מופיע דמות אישה שכבר אינה ציירה במקטע שחווש את פלג גופה העליון. זהה ספק דמות האמנית עצמה שפק דמות אס. לפניו אישה השוכבת במיטה על מצעים מעוטרים כשהיא מליטה בידה על עיניה. זהו מצב של חלום, שנבע מבהירה עצמית, על-מנת שלא לראות את המציאות, מצב של בריחת. בו בזמנן, זהה גם "פוזה" השאולה ממילון האמנות - דמות האישה האידיאלית השוכבת במיטה אצל אנגר, גויה, האימפרסיוניסטים, מאטיס ורבים אחרים.

בקבוצה אחרת מופיעה דמות נערה ציירה בניסיון לרוחן לאויר, ידיה המשוטות לפנים יוצרות את התחושה כאילו היא מובלט בעניינים עצומים....ההקבץ כולל מספר וריאציות על הדמות בניסיונותיה החווירים ונשנים, רק חזיות של המעוּר והצבע (הפילטר) משתנים. דמות הציירה המועופפת בהקץ או בחלום, יכולה להתפרש כ"איידיאה פיקס".

קובוצה אחרת כוללת את דמות האישה הכרעת, מעוגנת במציאות ובambilן האמנות גם יחד. היא משדרת בו-זמן מצב יומיומי שיש בו מהנוּך אך גם מצב הרואיISM שמשדר משחוּש נשבג. כאן בולט במיוחד העיסוק במיליה הנשי תוך התמקדות פדנטית בركע המוקשח והצבעוני, ביטוי לעיסוק ביופי - הנטאנס כביטוי לעולמה של אישה.

معالם סגור: היופי הסובב לכארה את עולמה של האישה, החלומות, מצביו ריחוף, מצביו כנעה. אולי זו דעת אישה אחת על עצמה ואולי יש בזה ביטוי למבט אופייני של נשים על מצבן. מעגל סגור! וכל זאת, באותה הטכניקה הקבועה: ציור יפה ומודוק ואחר-כך מגיע תورو של הפשטוש והחרס.....

דליה בר-אמוץ